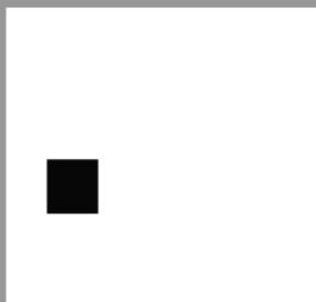

SZ. LUKÁCS IMRE

**BESZÉLGETÉS
AZ ISTENNEL**

Sz. Lukács Imre

**BESZÉLGETÉS
AZ ISTENNEL**

Illusztráció: Kovács Krisztián
Tördelés, korrektúra: Szabó Ágnes

TARTALOM

ELŐSZÓ ELŐTTI ELŐSZÓ
ELŐSZÓ
„SZIGORÚAN” TITKOS JELENTÉS
HAZAFELÉ...
KÖVET KÖTÖTT...
FELAKASZTOTTA MAGÁT...
MESSZE VAGY...
HIÁBA SZERETNÉL...
SIRATÓ...
KÉSETT LEVÉL...
ÜZENHETNÉL...
FECSKÉK SZÁLLNAK...
MERENGÉS...
JÁTSZOTTÁL...
FÉLÉS...
EZÜST SZEMEDBŐL...
SZÁMVETÉS...
SZOBOR VAGY...
HALNI HÍV AZ ŐSZ...
DÉLUTÁN...
UTOLSÓ ŐSZI BÁNAT...
RÁCSON...
VERS, ANYÁMNAK...
AZ ELSŐ HÓ...
VALLOMÁS...
JÖTTEM...
TIROLI BÚCSÚ...
BÚCSÚ...
GOND...
HALNI HÍV AZ ŐSZ...
UTOLSÓ ŐSZI BÁNAT...
ANYÁM SUTÁJA...

JELENTÉSEK...
HÍRADÁS A HALOTTAS HÁZBÓL
VALAKI...
BIRKÓZÁS...
KÁR...
MIRE ÉBREDÜNK?
A FÉRGEK...
HALÁLIG...
LELTÁR...
KI FOGJA?
MEDDIG MÉG?
NAPI...
MÁR...
TISZTA ÚT...
SZERETNÉK...
MEGINT...
BÜSZKE VOLTAM...
HA...
ITT MÁR...
ELJÖTTÉL...
MOSOLY...
MEGINT TAVASZ VAN...
SIKOLTSATOK!
HOSSZÚ, FEKETE ALAGÚT...
ELMENNİ...
NE HAGYJATOK!
RÁK...
ELSZÓRTAD...
FÁJDALOM...
MIÉRT?
SZÉP KIS RÁKOM...
NINCS TOVÁBB...
ZÁRSZÓ

ELŐSZÓ ELŐTTI ELŐSZÓ

Ez a verseskötet apám utolsó munkája. Sajnos a megjelenését nem élhette meg, pedig neki nagyon sokat jelentett, mert szerette a betűket. Ez a kis könyv nem azonos a nyomtatásban megjelenttel; pár verse csak itt található meg, mert a nagy kapkodásban elvesztek, amikor is pár hét alatt kötetet kellett formálni a versekből.

Apám már nagyon beteg volt és nem tudta tiszta fejjel áttekinteni a verseskötete születését. Ebben a pár sorban viszont az öröklés jogán, magam és minden élő örököse nevében, felhatalmazást adok bárkinek arra, hogy apám összes munkáját szabadon megjelentesse, továbbá e néhány sort használom fel arra is, hogy minden jogdíjról lemondjak, illetve lemondjunk. Mindezt azért teszem, mert tudom, hogy őt az ebbe volna boldoggá, ha olvassák a verseit, könyveit. Ezért tehát megkérek mindenkit, hogy ha tetszik neki apám bármelyik munkája, kedve szerint jelentesse meg újságokban, vagy nyomtassa ki, illetve idézzon belőle, természetesen a szerző megjelölésével és változtatás nélkül.

Minden olvasó és felhasználó iránti tisztelettel:

Lukács Krisztián Zoltán

Szeged, 2007. december. 30.

ELŐSZÓ

*„Istenem legyőztél,
hogy magadhoz magasztalj.
Mindent elvettél,
Magaddal.”*

(Bálint Sándor)

Sz. Lukács Imre – Isten akaratából – megalkotta e könyvet, s így megállapíthatjuk, hogy nem csak jó újságíró, író, hanem megállja a helyét a versírásban, költészetben is. Erről tanúskodnak az ez év elején és az 1958-ban külföldön írt versei is.

Költészetét titok övezte, soha nem beszélt róla. Először tavasszal jelentkezett versekkel. Öt éve tartó betegsége hatására szívet-lelket szorongató búcsúzó verseket írt, amiket átadott nekem megőrzés végett. Ezeket családja sem láthatta. Akkor még egyikünk sem tudta, hogy a kabátom belső zsebében titkon őrzött versekből színvonalas, tanulságos verseskönyv lesz. Istenünk ebben is segített – legtökéletesebb rendezőként -, hiszen az új versekkel egyidejűleg az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltárából előkerültek, megérkeztek a szerző 50 évvel korábban – 1958-ban – nyugaton írt versei, amiket az akkori hatalom begyűjtött. Az előkerült verseket a szerző és kedves családja sírva olvasták el. Megható pillanatokot éltem át én is, mint a család jóban-rosszban kitartó barátja.

Így már nem volt nehéz az előkerült versekből egy csokorra valót kiválogatni és könyvformába rendezni.

A könyv színvonalát növelik Kovács Krisztián csodálatos grafikái, amelyek harmonikusan kapcsolódnak a versekhez.

Kortársamnak, barátomnak, Sz. Lukács Imrének köszönettel adózom, hogy bábáskodhattam e könyv összeállításánál, és hogy megismerhettük az ifjú- és időskori költészetét.

Isten és a szerző között – a betegség kapcsán – pozitív kapcsolat jött létre és ez érződik verseinek megírásánál is. Csodálatos önvallomást ír le a „Zárszó” alatt a borító hátsó oldalán. Kevés embernek adatik meg Isten ezen ajándéka, mellyel a szenvedésünket csökkentti és erőt ad hitünk megvallásához.

Tisztelt Olvasó! Jó egészséget kívánok Önnek! Örülök, hogy kézbe vette a könyvet, melynek elolvasása után – valószínű – Ön is keresni fogja Istenünkkel a kapcsolatot. Úgy legyen!

Szeged, 2007. augusztus 4.

v. Szilágyi Árpád József
a Magyar Kultúra Lovagja

„SZIGORÚAN” TITKOS JELENTÉS

Tárgy: Lukács Imre honv. személyéről

Jelentés
Szolnok, 1958. szeptember hó 3-án

Jelentem, hogy a Kutató-Köröző alosztály utasítása folytán a megye területén véglegesen rendeztük a nyugatra hazaáruulást elkövetett személyek anyagait. Kovács Sándor szds. elvtárs által kiadott szóbeli utasítás tartalmazta, hogy az adatok megszerzését a járási kieg. pságokon keresztül kell elvégezni, egy a járási kieg. pságon kijelölt honv. tiszt útján.

Az utasítás tartalmazta, hogy a kivizsgálást végző tiszt a lehető legnagyobb körültekintéssel hajtsa végig feladatát, a hadkötelesek hozzátartozóval udvariasan lépjen fel, a hozzátartozók érdeklődésére közölje, hogy az adatok a fiuk (kint tartózkodó) katonai nyilvántartásának végleges rendezése céljából szükséges.

Az anyag beszerzésnél a hazaáruuló személyről egy fényképet, a szüleitől egy nyilatkozatot és egy levelet kértünk be, amelyen pontosan fel van tüntetve gyermekének jelenlegi tartózkodási helye is. Ezenkívül a kivizsgálást végző tiszt köteles volt jelentést tenni arról, hogy a kivizsgálás során a szülők, vagy hozzátartozók milyen érdeklődést tanúsítottak, szeretne-e fiuk hazajönni Magyarországra, és megadták a szükséges felvilágosítást, hogy milyen módon lehetséges, és egyben közölték velük azt is, hogy a kint lévő személynek hazatérése alkalmával bántalmazása nem lesz.

Mivel a kutató alosztály által kiadott névjegyzékben Lukács Imre honv. (1934. Kunhegyes, Gulyás Erzsébet), mint hazaáruuló szerepel, nevezett, ill. hozzátartozóit Kunhegyes Bíró Tibor fhdgy. A Kunhegyes-i kieg. pság. haderőnkívüli kik. főtisztje – a kivizsgálásra legalkalmasabb személy – kereste fel, aki nevezettel kapcsolatban jelentette:

„Lukács Imre édesanyja mint legközelebbi hozzátartozója jelenben is Kunhegyes, Zádor u. 39. sz. alatt lakik. Lukács Imre édesanyja elmondja, hogy fia még 7 éves volt, mikor ő elvált a férjétől. A fiút ő nevelte. Fia 1954-55-ben Pécsen tanult és ott szakérettségit tett 1955-ben. Szakérettségi után egyetemre akart menni, de felvételt nem nyert. Fia nagyon szeretett tanulni és mivel felvételt nem nyert nagyon bántotta az eset. 1955. november 11-én bevonult Pestlőrinc Pf. 9860 alakulathoz (légvédelmi tüzérség). Innen vezényelték Budafokra, ahol harcállásponton teljesített katonai szolgálatot. A katonai szolgálatot gyűlölte. Az anyjának mindig arról beszélt, hogy milyen „hűjék” a mai katonatisztek. Az ellenforradalom előtt mintegy két hónappal volt itthon szabadságon, ezután csak 1957 februárjában volt újra itthon. Édesanyja elmondja, hogy a fia 1957 februárjában hazajött, de már akkor nem volt katona, hanem egyetemen tanult Budapesten, így oda 3 nap múlva visszament. Ezentúl csak levélben tartotta fenn kapcsolatát az édesanyjával. Az akkori Budapest-i címe: Bp. Ménesi u. 11-13. 1957. szeptember hónapban hazajött az édesanyjához és közölte, hogy kidobták az egyetemről. Most már csak a levelező tagozaton tanulhat. Ezentúl kéthetente járt fel Budapestre mondván azt, hogy vizsgázni jár.

1958. március 14-én azt mondta édesanyjának, hogy ő most elmegy tanulmányi útra és egyelőre nem fog hazajönni. Ekkor elment és kb. két hét múlva írt levelet, melyben édesanyja elmondása szerint írta, hogy szerencsésen „szabadszóra” érkezett és ott tanul. Édesanyjától érdeklődtünk a

levelei iránt, azonban az anyja csak egy levelet adott elő, amely 1957. július 25-én érkezett. Elmondása szerint a többi levelét a családban élő gyermekek eltépték. A borítékot a gyermekek szintén eltépték és így a címét, illetve a hol tartózkodási helyét nem tudják. Anyja elmondja, hogy tudomása szerint mással nem levelezett, illetve nem levelez rajta kívül. Tudomást szereztem arról, hogy külföldre távozása előtt szoros kapcsolatban volt Bukta Julianna Kunhegyes, Pósa L. 23. sz. alatti leánnyal. A lány elmondja, hogy a fiú külföldre távozása után egy darabig kb. 3 hónapig levelezési kapcsolatban állt vele. Ezután úgy határozott, hogy semmi célja, hogy kapcsolatot tartson egy külföldön élő férfival és így jelenben a lány már másnak a menyasszonya. Így semmiféle kapcsolatban nincs Lukács Imrével. Elmondása szerint fényképét és leveleit annak jeléül, hogy meggyűlölte elégette és így más adattal szolgálni nem tudott.

Lukács Imre édesanyja elmondja, hogy fia leveleiből arra következtet, hogy fiának számítása van hazajönni, egyébként a mellékelt levélben is megtalálható fiának ez irányú számítása. Elmondja, hogy fia nem valami jó körülmények közt él külföldön. Édesanyjának egyik levelében azt írta, hogy mióta kiment külföldre elhullott a haja is. Lukács Imre édesanyja a jelenben Herbály Gyula férfival lakik hűtlen. Nagyon rossz körülmények között ének. 15 ezer forint adósságuk van. 10kh. földön egyénileg gazdálkodnak. Elmondja, hogy fia utálta a munkát. Ha munkáról volt szó, mindig azt hangoztatta, hogy ő halála után csak egy fél órával fog dolgozni, de addig nem. Baráti köreire vonatkozóan elmondja, hogy fiának van egy barátja Kunmadarason Bozsó Sándor, sz. alatti lakos.

Fiának külföldi állampolgársága tudomása szerint nincs, de ő úgy szeretné, ha nem is jönne haza soha, mert fél hogy agyonlövik ha hazajön. Éppen ezért Lukács Imre édesanyja nem hajlandó fényképet adni a fiáról és nyilatkozatot sem hajlandó aláírni. Az sem elhíhető, hogy fiának nem tudja a címét. Több mint nyolc alkalommal a lakásán fel lett keresve, ezenkívül itt benn a kiegészítőn is foglalkoztam vele, de ez mind eredménytelen. Kijelenti, hogy történjen vele bármi, ő nem hajlandó semmiféle adatot adni a fiáról. Így tehát az 1958. júl. 25-én érkezett levélen kívül más egyebet a szüleitől, ill. az édesanyjától megszerezni nem tudtam.”

A kivizsgálás közben Bíró fhdgy. jelentette, hogy van olyan személy – valószínűleg Lukács szüleire gondolt – aki nem hajlandó gyermekének körülményeiről beszélni és róla fényképet adni. Ekkor a pságon keresztül ismét fel lett híva nevezett figyelme, hogy a szülőkkel szemben semmiféle erőszakot alkalmazni nem szabad, velük udvariasan kell elbeszélgetni. Ennek következtében Lukács szüleitől nyilatkozat és fénykép a jelentés mellékleteként nem érkezett.

Bíró fhdgy. felderítette, hogy Lukácsnak Kunmadaras községben él egy barátja, akit a kivizsgálás után felkeresve meghallgatott és az általa elmondottakat a jelentéshez csatol nyilatkozatában rögzítette le.

Következtetésként a kieg. pság. kiküldött tisztje jelentésében megjegyzi, hogy Bozsó Sándor által elmondott adatokból úgy véli:

„...hogy Lukács Imrének Budapesten valószínűleg összeköttetése volt beépített személyekkel és ezek segítették hozzá, hogy 1958. márciusában külföldre távozzon. Feltételezem, hogy Lukács Imre jelenleg külföldön kém iskolán van, és ezért írta édesanyjának, hogy elment a haja, hogyha netalán hazajön, akkor az arcvonását megváltoztassa.”

Mellékelten felterjesztem Bozsó Sándor nyilatkozatát és Lukács Imrétől 1958. július 25-én érkezett levelet.

Táttár László fhdgy.
elh. ti.

HAZAFELÉ...

(1958, Ausztriai lágerekben, börtönökben írott versek
Megőrizte a Történeti Levéltár)

KÖVET KÖTÖTT...

Követ kötött szívemre a fájás
Húzta, hívta szűk határon át,
Csöndes esték alkony ragyogásán
Ahol falum kéményfüstje száll.

Követ kötött szívemre a fájás
Sírva sajgó vándor bánatom,
Kopott ízű mosolyomat várják
Páris, bécsi plasztigálokon.

Szűnjél meg hát szívemben te fájás!
Nézd! Virágokat csókol a rét,
Tavaszkincse csüng le már a fákon,
Jaj, hazafelé indul az ész!

Eisenstadt

FELAKASZTOTTA MAGÁT...

A láger egyik fáján csüngött
Belebuktak részeg fecsegők,
Támolygó hajnal víg lucskai
Ittasságban bánat üldözők.

Lógott, mint rossz felkiáltójel
Titkot-tehetőn szavakba fűlt,
Ágyak szagát-hordó asszonyok
Pityeregték, óh már megfakult.

Ti lógós, vak szegény bolondok
Idegen földre halni jöttek,
Vajon honnan indulhattatok
Míg csókos utatok ideért?

Csüngött a láger egyik fáján
Búcsútalánul csak elszökött,
Lelkébe-bénult hazug álmok
Holnap feledjük, hogy ő köszönt.

Treiskirchen

MESSZE VAGY...

Messze vagy, akár az álmom
Nem szól hozzám parti fákról
Csak árva szél.

Hangod fesli ezer bimbó
Lépted nesze puha folyó
Hajad levél.

Szemeid kéklő ibolyák
Kósza árnyék hús homlokod
Napfény a szád.

Messze vagy, akár a holnap
Közénk zuhantak zord hegyek
Gonosz világ.

Mégis lásd, hozzád talállok
Hajnal fogyasztja könnyemet,
Jaj, szeretlek!

Steinbach

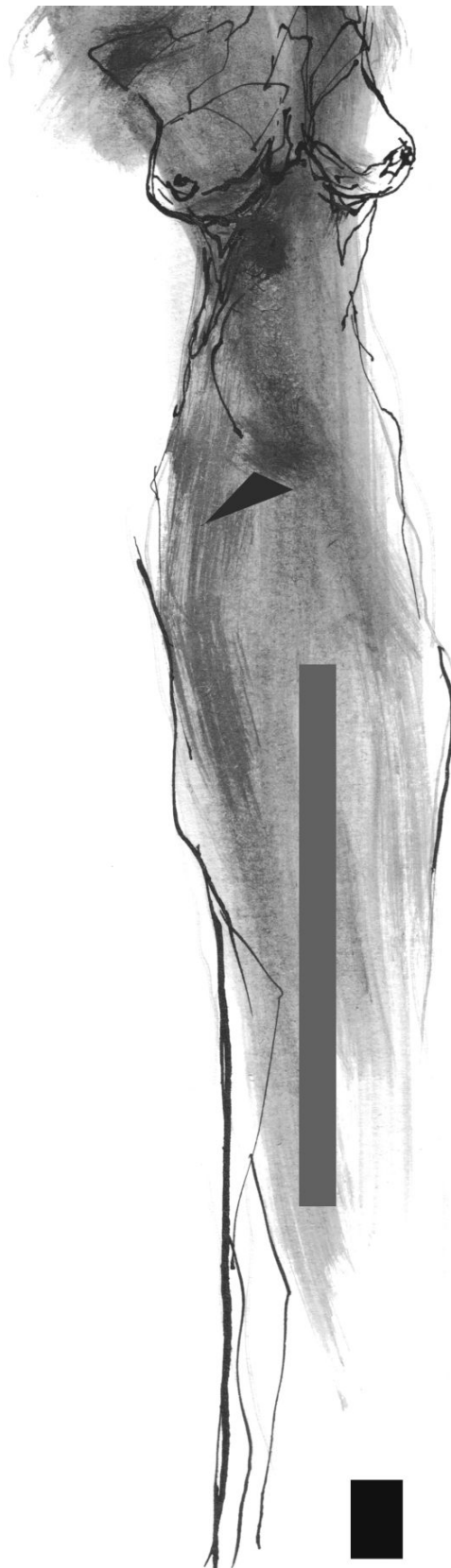

HIÁBA SZERETNÉL...

Menyasszonyos tiszta testét
Megerőszakolták vad csődör
Vőlegények hamis barátok
Elvérezték ágyon táncos esték.
És Te büszke leány Isten
Ki menekült sorsom fénykörében állnál
Hozzád nem érhetnék-e
Koldust-kopogó vak-botom útján,
Pedig emberségre tanult
Szép utak járói lennék
Lélek-hosszát lefutott vándoros
Kinek száján éhenhalt az éhség
Csak párnáimhoz jutottak a vágyak!
Ha mégis, hiába szeretnél
Szavak bazárosát, lyukas tarisznnyák
Ízét magammal őrizőt
Hajnalok mezítlábasát,
Akit legelni küldtek rétekre a jegyzők
Hiába szeretnéd
Töpörödött cigányasszony lelke-fiát,
Hiszen anyja szeme vak,
Akár a szegénység
Szíve rossz, mert tarlón szülte a kölykét!
Lásd más vagyok én
Nektek mindig idegen
Bús haza dalolója,
Utak hínárjába fulladt bolond legény,
Szakadt kabátomon átnéz az úri fény!
Látod, hiába,
Nagy távolságok bűne szívünkre dül
Nem hagynám az anyám kicsi házát
Falum poros útját
Ha azon parasztkocsi gördül
Szívem rabolja minden mozdulás
Óh bűnben, szegényen áldalak hazám!
S ha jámbor harangok kondulásán
Imára bágyadnak a fák
Messzi földről feléd indulok hazám
Neked viszem ifjúságom arany-csikóit
Betegre-érett vágyódásaim virág-mezét,
Bukott ember megfáradt gögét

Úzött élet bolyongásait ...
Látod? Szeresd Te mégis inkább
Autókba szokott nászéjszakák üzereit
Vizsgáidért pásztorórát kérő tanáraid
Szép apaságot hordó finom szeretőket
Pénzzel locsolt nagyvárosi néped,
Mert engem hiába szeretnél.

Steinbach

SIRATÓ...

Sikoltsatok ti utcalányok,
Ágyatokon gyász legyen a nász,
M meghalt egy léda-lány!

Magyar föld lökte idegenbe,
Két narancsért eladta magát,
Így lett ő bécsi-lány.

Szívére omló Csilla-város,
Harangjaid mért húztak mesét?
S vigaszul nincs igéd!

Testvérem, osztrák kanca lettél,
Hím ölt meg szerelmi éjszakán,
Lásd adós maradtál!

Hiába várnak kicsi kertek,
Szoknyádra-bókoló hús akác,
Rossz-szívű vak anyád ...

Sikoltsatok hát utcalányok,
Ágyatokon gyász legyen a nász,
M meghalt egy léda-lány!

Steinbach

KÉSETT LEVÉL...

Hosszú, nagy útra indult a levél,
Nem vitt rá választ, se nap, se éj,
Nem vitt rá választ, se nap, se év.

Hosszú, új útra indul a levél,
Nem hoz rá választ, se nap, se éj,
Nem hoz rá választ, se nap, se év.

Szegény anya! Csak írja levelét,
Szép fiáról, bő Argentínáról
Hallgat, csak hallgat, nem beszél a szél.

Szegény anya! Csak sírja levelét,
Nem sejti még, hogy Argentínában
Szép fia szívében megállt a kés.

Steinbach

ÜZENHETNÉL...

Üzenhetnél,
Ha őszi darvak v-betűje száll,
Lehullt lombok levelei útján,
Szél-felejtett kósza nótán,
Üzenhetnél!

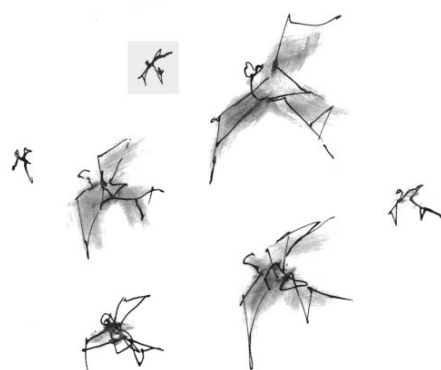
Üzenhetnél,
Szívedre csókolt régi nyárról,
Késett szerelmek illatáról,
Gondokba foszló éjszakáról,
Üzenhetnél!

Üzenhetnél,
Ha fakó felhő bújik a holdra,
Törpe világok nyílnak a csillagokban,
S a földön elalszik a félés,
Üzenhetnél!

Üzenhetnél,
Fiát-sírató beteg anyámról,
Távol szakadt magyar hazámról,
Kedvesekről kik arra élnek,
Üzenhetnél!

Üzenhetnél,
Hallgatsz, emlékem lassan fuvallat,
Köd-bálványon téli-lengés,
Melyre hóágyat sző a feledés,
Óh üzenjél!

Steinbach

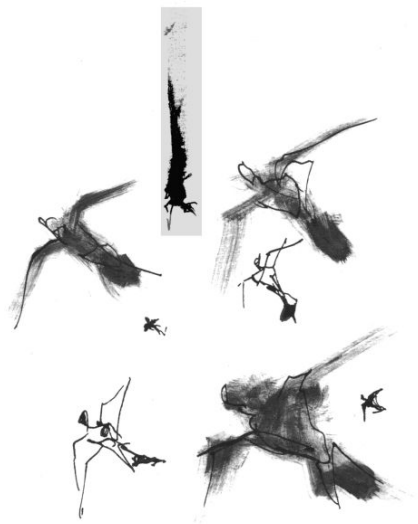

FECSKÉK SZÁLLNAK...

Fecskék szállnak, messze szállnak,
De üzenék a rózsámnak.
Tenger felhő - tenger bánat,
Fáj a szívem Te utánad.

Fecskék szállnak, haza szállnak,
Üzenek is a rózsámnak.
Tenger felhő - tenger bánat,
Meghalok én Te utánad.

Steinbach

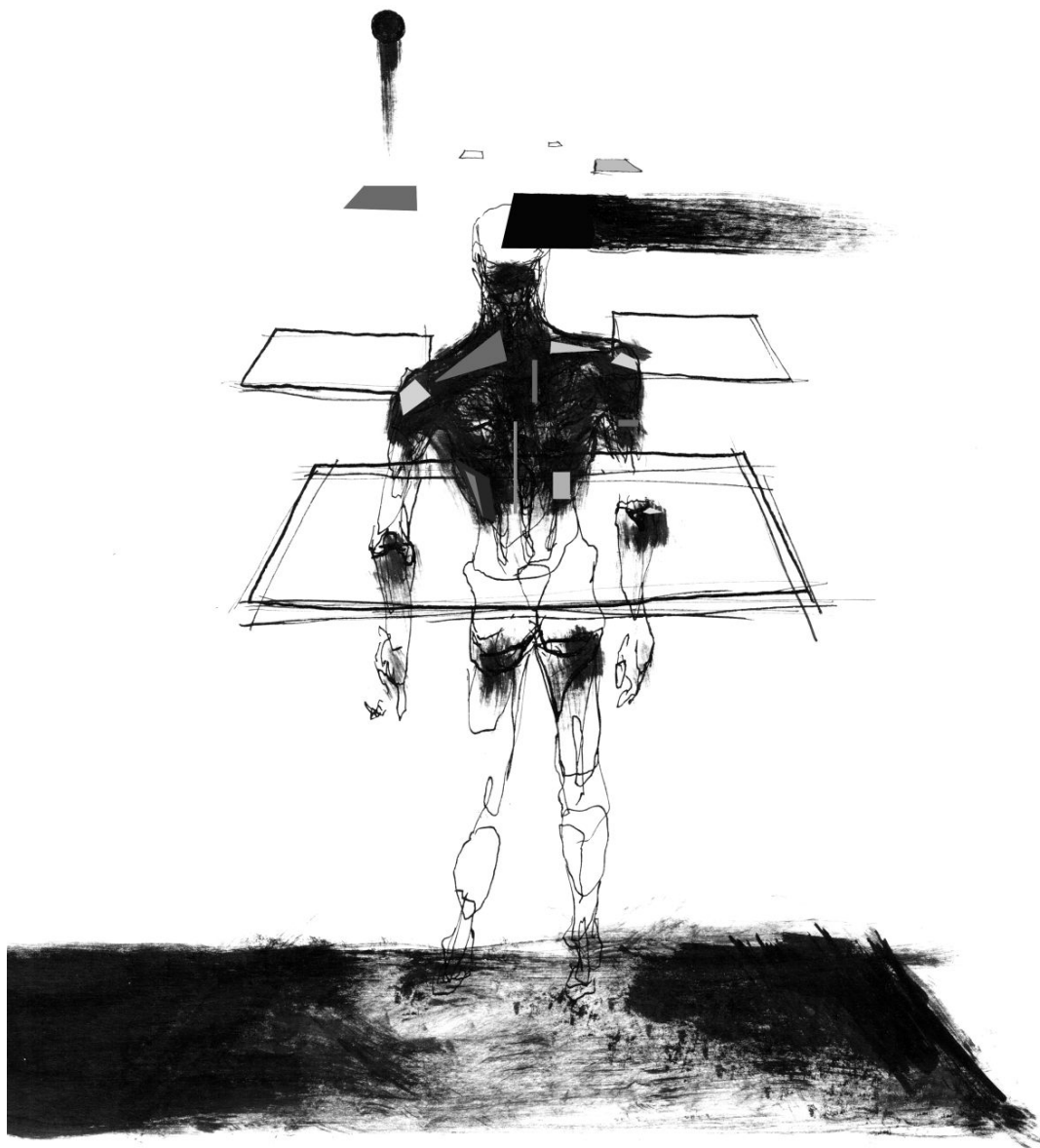

MERENGÉS...

Ez a nap már az őszé
Hiába nyúlnak széna-karók a réteken
Égen nem hallik a bánat.
Csak ülsz Te is és némán
Pergetve gondjaid szálát, reményeidre
Holnap havat hoz a tél.
Mégis futni szeretnél
Hosszú dalos mezőkön fürge kazlak alján
S lábad jaj lépni nehéz!

Szomorú vagyok most én is
Mint barna őzek téli üres etetőknél
Odafigy csillogni a könnyük.
Nekem nincs etetőm se
S idegen ágyon még fájóbbak az álmok
Mint a tegnapi-éhség.
Mégis csak élni, élni
Sok akarós-legény belehalt már
Ha nem talált szeretőt.

Steinbach

JÁTSZOTTÁL...

Velem játszottál, összetörtél
Hó huppan holnap a szánkon
Hidegülnek a téli esték.
Meleg szavam varázsát várnád
Reám olvadna szőke gőgöd
Emlékeimből hol leszel már?
Majd büszkeséged útra járod
Hazugságot szőnek párnádra
Bolondozó asszony álmok,
De én igazul maradok.
És pápaszemes gondok hullnak
Napod ölébe, virgonc kedved
Továtűnik az őszbe, értem sír
Szavak bús íze a szádon.

Innsbruck

FÉLÉS...

Riadt szemünkben álom bújik,
Sötét tunyaság minden tagunk,
Talán ma itt halunk!

Halál robban, fejünkre hullik,
Kövek dülnek papír barakunk,
Mi lesz ha meghalunk?

Bolond kavics csusszanva bomlik,
Irigy kövek koboldjai vagyunk,
Már fáj, ha meghalunk!

Bolond kavics magyarra bomlik,
Jaj, kis sirat majd ha itt halunk,
Idegenben halunk?

Steinbach

EZÜST SZEMEDBŐL...

Ezüst szemedből megfogott a bánat
Tegnap kedvem tova libbent
Mint apró kopott örömmel
Messze tűnik éjszakában a rája.

Talán röpke perc, töpörtnyi óra volt
Csúnya-szemedbe beragyogtál
Boszorkás táncú csúfos manók
Beszédes számat akkor megfojtották.

Azóta kereslek, de nem talállak
Ezüst szemed emlékbe fakul
Árnyékod szél homokba fújja
Hiába mindez, egyszer majd elporol.

Steinbach

SZÁMVETÉS...

Már számot vetettem
Veled, a holnapokkal,
Anyámmal, elvtársaimmal,
Hazaváró rokonokkal,
Megvívandó harcainkkal,
Számot vetettem!

Már számot vetettem
Hiúz vallatók között,
A reggel rabkocsijában
Vörös-múltú életem fölött
Nedves cellám homályában,
Számot vetettem!

Már számot vetettem
És kiállok értetek,
Nem rémíthetnek a barbár
Vad eszmék s horogkeresztek,
Fájó messzi idegenben,
Számot vetettem!

Innsbruck

SZOBOR VAGY...

Szobor vagy és behint bánatom porával a szél,
Őszi-esték gyümölcsleve csurran szénahajadra
A napból járunk hegyek szaladnak madár a levél.

És ingyen-hulló terhek húzzák halni az ágat
Vigyáznak ránk véresleplű tájak tarka foltjai
Tegnap nyártól halk utakra csörrennek az árnyak.

Szobor vagy könnyű bánatom csipkézte rád a nyár
Apaságom gondjában a nap most télire érik
Mert Te leszel nagy hideg estékben vacsorám, kályhám,

Szobor vagy szememben-lelkemben erős gyökerű
Csókra érik pici szád ívének dália csokra
Szívem szép szeplős pettyei játszanak szemed körül.

Szobor vagy fiatal évek indulója, de nézd
A parkba irigy bohóc-rigók csókra csücsürülnek
Egyálmú idegen-ágyak altatják szíveinket!

Innsbruck

HALNI HÍV AZ ŐSZ...

Meghalni hív az ősz, büszkén eredj,
Holnapra avar zizeg.
Elbocsájtak, vetkőznek a lombok,
Siess, míg levél pereg!

Ezernyi jelben vigyáztam Reád,
Miért nem vetted észre?
Eléd siettettem remény-utakon
Gyermekké lettem érted!

Szép szívemen most sírós a bánat,
Csúnya, rossz fiú üzen,
Elsíratlak száz száraz levéllel,
Halni hív az ősz, eredj!

Innsbruck

DÉLUTÁN...

Papucsba öltözött az ősz
Végigloholt fázós utakon
Nyomába nyűszített a szél
Eső cseppekben hullt az unalom.

Hiába vártalak, elmaradtál
Leányos góggel bénultak a fák
Mert tegnap még erre jártál.

Ijedten csivitelő bánat
Bensőmből őszi lombra ült
Úgy fájt, hogy ma jönni késtél.

Holnap talán újra jössz majd
Illatot terít eléd a szél
Szoknyádra gyűlik a napfény
Lopva, csak szemmel kísérlek én.

Innsbruck

UTOLSÓ ŐSZI BÁNAT...

Levél eső pereg útra bokrosodva
Messzi félsszel induló kupacokban
Imára mozdul az ősz.

Sápadó fény csüng ág-bogára
És szürkén részegül a fű
Reggeli párák farán.

Hiányod bennem már csak úgy fáj
Mint tegnapok kabáttalan
Útasán búcsú szava.

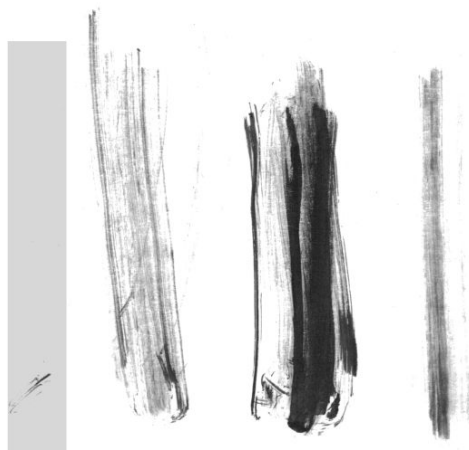
Te utolsó őszi nap
Nekem utolsó, trillás, őszi bánat,
Temesd lelkem kedvesem széna-hajával.

Innsbruck

RÁCSON...

A rácson nézem az utcát
Elsuhan rajta ezer láb,
Talán Te erre jársz.
Nem tudod, hogy nekem
Ennyi a szabadság,
Négy sarok, szalmazsák,
Az ajtófán horogkereszt lóg le,
Néha csajkát csörget a porkoláb.
Nem tudod, hogy megőrjíti a cella
A fogdmegek hangos szava,
Játszunk a gonddal, reménnyel,
Szabadulunk-e valaha?
Nem tudod, hogy húsunkba tépünk
Kell itt a vér, az erős legény,
Ki tudja jön-e még a holnap?
Szerelmed is lásd csak ennyit ér!
Megöl ez a másnap-félés!
A veled vajon majd mi lesz?
Hallgatunk a cella mélyén,
De Te nem érted ezt!
Ma még jársz a fényen
Reggel kócolja álmaid haját,
Nevetnek rád iskolás suhancok
Téli napfény simítja bokád.
Én, ablakon nézem az utcát,
Tenyérnyi ablak, tenyérnyi ég,
Nekem csak ennyi a szabadság,
Meg egy séta az udvar végénél.
Ti még a szép fényben álltok,
Sirassatok, ha meghalok,
Eltárs, ma jól vigyázzatok.

Innsbruck

VERS, ANYÁMNAK...

Ahogy este ágyamhoz bódul kún földek szaga
Imát mondok érted mindig jó anyám.
Tudom szemed ráborul most is lelke-fiadra
A távolból takarót terít reám.
Talán alszol, elnyűtt testeden bomlik a kelme
Legkisebb vérem szorítja rongy ruhád.
Álmodra kacagós öröm csordul tegnapokból
S holnapra eléd terül a fél határ.
Alszol, cipós gondokra rándul ráncaid árka
Alólad zizegő szalma kandikál.

Hányszor örültél ajándékos büszke fiadnak
Ma szava sincs, elnyeli messzi határ.
Küldenék mindent, de mankós reménygondú fejem
Lyukas zsebem ásít az utca sarkán.
Talán alszol, elnyűtt testeden bomlik a kelme
Legkisebb vérem szorítja rongy ruhád.
Álmodra kacagós öröm csordul tegnapokból
S holnapra eléd terül a fél határ.
Alszol, cipós gondokra rándul ráncaid árka
Alólad zizegő szalma kandikál.

Innsbruck

AZ ELSŐ HÓ...

Tirolban tegnap leesett a hó
Cukros-hegyek csodálkoztak az égre
Lomha köd böngészve nyalta a völgyet,
Nekem nincs meleg kabátom a télre.

Fehér hókucsmák hallgattak a napnak
Fényszeretőjét ölelte a pázsit
Álmos kocsisok hajtottak az útnak,
Kopott cipőm lassan majd beázik.

Tirolban tegnap leesett a hó
Naposoldalra kiültek a lányok
Óh, lesz-e még év, derűs, napos?
Feleljetek ti hulló platánok!

Innsbruck

VALLOMÁS...

Kunságból bomlottan szakadva
Rászédültem nyugati tájra
Mert bolond az ember egyedül
Rátarti magam megaláztam.
Bókoltam csúf apró tujákat
Jót szóló lány kutyája lettem
Akarós én hiába minden
Proli vér ez, hiába minden.
Rosszvér utatokból kibuktam
Ti idegenben céda-lányok
Átléptem bús szöges határon
Tüzekkel későn nőtt szívemben.
Szerelem tépett nehéz legény
Megölnek a tegnapi átkok
Van-e még mersz a szaladáshoz?
Betemetnek őszi platánok
Busáskodó csaholós imák
Más ócskájában tegnapok
Csavargóvá űző világ
Hát mégis most hazajöttem.
Hozzátok elüldözőkhöz
Idegenbe ítélőkhöz
Kik átkozván nemzettetek
Eldobtatok kancaszagra,
Hiányzik néha az asszony, a táj,
Paraszt-kocsik melegszerű házak
És isten-testvérű szelíd anyám.
Nem értitek kenyérszelő esték
Nekem nehéz megalázó gondját,
Hogy lélekölő sorsom beteggé
Öregít, sorvaszt a múltó holnap,
Mert nékem szép ti, gondjaim vagytok
Hisz bennem éltek, mint cseléd utcák
Tudatom, emlékeim kötözőek.
Nem tudjátok nektek maradtam az
Idegenbe mindig sírós hű legény,
És csak mosollyá görbültök ritkán,
Falatokkal szátok szögletén!

Innsbruck

JÖTTEM...

Jöttem, mint cigányasszony kölyke,
Előlem elfutott a nyár,
Napjaim remény ölében
Szívemből csüngtek gyertyás-imák.

Szőkeséged fájt át a tájon,
Bennem meztelen papucsos
Holnapok indultak késő
Örömmel hozzád, a számon.

De korán köd aludt a fákra
Büszkeségünkből hamis gőgök
Perdültek a csendben.

S reggel álmos vicék
Álltak az úton, bús igazunk
Elszórt, tört gyöngyei keresve.

Innsbruck

TIROLI BÚCSÚ...

A szent Tirolból kinyargal a gőzös velem,
És fáj, hogy búcsút sem intenek,
E hazatérő kis magyarnak.

Te is már dunyhával takarod az estét,
Rám dobod még pehelynyi terhét,
Egy elmosódó gondolatnak.

Alszol, szád ívén mosollyá görbül a létünk,
Utolsó napunk íze szemed,
Én szülőfalumba elmegyek.

Alattam a földek karácsonyos léptűk,
Fejükön lóg büszke hó sisak,
A foltos remény álmok ringanak.

Búcsú neked hát csodálkozó szép szent Tirol,
Fehérre álmos délceg hegyek,
Öleljetek, mert most elmegyek.

Tirol

BÚCSÚ...

A parkban begónia bokrok halnak,
Hűvös pille ráfagy csoda tóra
Aranyhegyek csúcsára érik a nap,
Zuzmara hull a tegnapi csókra.

Melegruhás gondokra ébred párnád
Álmos szemed csodálva kitárod,
Sárga levelek indulnak az őszből
És nem veszed észre, hogy hiányzom.

Huncut hajamra nem simul kezed
Iskolás-utak villamos zajából
Elmosódó reggeli színekből.

Nem villan felém égszínű kabátod
S napjaimban könnyeznek a percek,
Magamban hordlak, annyira szeretlek.

Innsbruck

GOND...

Bozsékolós legények nyárízű
Meleg mezőkről sírva jöttünk,
Fájó fejű gulyás-rongyok foltja
Most agyonnyomja béna ölem,
És sírva sírunk.

Magamatszorító este üzent
Takarítás lánykorú anyám,
Lótyös kalandok vemhes útjain
Mi deresreményű vén bakák,
Hazamegyünk még.

Hiába cselédkezűek téli sírás.
Az okos koldusú táncos lohadás,
Kettészakadás-mi, hátra bolond nézők
Félő hajósok elnyel az óceán,
Jut-e ölelés?

Jut-e még alamizsna holnapi
Didergős férfi takarónak?
Tolakodó napi gond imákban
Sötét atyás csuhák megóvnak,
Csak hajts le fejed!

Bozsékolós legények nyárízű
Meleg mezőkről sírva jöttünk,
Fájó-fejű gulyás-rongyok foltja
Most agyonnyomja béna ölem,
És sírva sírunk.

Innsbruck

HALNI HÍV AZ ŐSZ...

Meghalni hív az ősz, büszkén eredj,
Holnapra avar zizeg.
Elbocsájtalak, vetkőznek a lombok,
Siess, míg levél pereg!

Ezernyi jelben vigyáztam reád,
Miért nem vetted észre?
Eléd siettem remény-utakon
Gyermekké lettem érted!

Szép szívemen most sírós a bánat,
Csúnya, rossz fiú üzen;
Elsíratlak száz száraz levéllel,
Halni hív az ősz, eredj!

Innsbruck

UTOLSÓ ŐSZI BÁNAT...

Levél eső pereg útra bokrosodva
Messzifélsszel induló kupacokban
Imára mozdul az ősz.

Sápadó fény csüng ág-bogára
És szürkén részegül a fű
Reggeli párák farán.

Hiányod bennem már csak új fáj
Mint tegnapok kabáttalan
Útasán búcsú szava.

Te utolsó őszi nap
Nekem utolsó, trillás, őszi bánat,
Temesd lelkem kedvesem széna-hajával.

Innsbruck

ANYÁM SUTÁJA...

Anyám sutája, tollfogásra
Szédült bús fiad
Idegenből hazatért.

Jut-e még neki meleg ágy
Emberi bánat
Darabka fehér kenyér?

Anyám sutája, messziverő
Tegnapok íze
Átkot kötött a számon.

Jut-e még hely szívetekben
Nékem örülni
Mint szelíd tiszta álom?

Anyám sutája, melegedni
Szoknyádhoz búvok
Gyerekes büszke bájad.

Jut-e még simogatásod
Szurtos magamra
Hús altató varázsod?

Kunhegyes

JELENTÉSEK...

(1958-ból)

Belügyminisztérium II/a alo.
Szolnok Megyei Kieg. elh. ti.

„Szigorúan titkos”

Szolgálati jegy
Szolnok, 1958. szeptember hó 4-én.

Mellékelten felterjesztem Lukács Imre honv.
hazaáruló személyével kapcsolatos jelentésemet.
Kérem a mellékelt anyagot Kovács alez. elvtárs részére
átadni.

Szolnok, 1958. szeptember 4-én.

Táttár László fhdgy.
elh. ti.

Nyilatkozat

Bozsó Sándor

sz. alatti lakos kinyilatkoztatom az alábbiakat:

Lukács Imrét, aki Kunhegyes, Zádor úti lakos volt, iskolás korom óta ismerem. Ismertségünk tovább folytatódott a tényleges katonai szolgálat ideje alatt, mivel egyszerre vonultunk be egy ezredhez /1955.nov.10-én/. Közelebbről Pestlőrinc Pf. 9860 Honilégvédelem alakulathoz.

A karantin időszak alatt közvetlen egymás mellett éltünk, így megismerhettem a gondolkozását.

Eléggé kalandvágyó volt, bizonyítja legjobban az, hogy az ellenforradalom ideje alatt, több katona társával elhagyta a szolgálati helyét és a Budán lévő Műszaki Egyetemistákkal közösen részt vett az ellenforradalomban. Arról, hogy pontosan mikor hagyta el a szolgálati helyét felvilágosítást tud adni Sülle István szds. aki abban az időben a 9860 Háp-ján teljesített szolgálatot. /Budafok/

Az ellenforradalmi események után Lukács Imre nem tért vissza az alakulathoz, hanem mint egyetem hallgatója néven adta ki magát. Én amikor találkoztam vele úgy mondta, hogy az ellenforradalom alatt bent az egyetemen szerzett magának iratokat, mely azt igazolta, hogy Ő az Eötvös Lóránt Tudomány Egyetem újságíró karán tanul. Személyazonossági igazolvány volt, de nem a sajátja, mivel az a Kunhegyes-i rendőrkapitányságon volt /bevonuláskor a személyazonossági igazolványt le kellett adni/ hanem ő hozzá hasonló egyetemista igazolványát szerezte meg a fegyveres felkelés ideje alatt.

Kunhegyesen több alkalommal találkoztam vele, de szorosabb barátság nem kötött össze vele. Tudomásom szerint egyik legjobb barátja volt Kádár nevezetű technikus, aki 1957. évben a Kunhegyes Vízgépészet vállalatnál dolgozott. Kunhegyes-i létje alatt egy női személlyel szórakozott, akinek a nevét nem tudom, de az előbbieken jelzett barátja nagyon jól ismerte ezt a női személyt.

A Lukácsnak sok pénze volt, habár ugye ő nem dolgozott, hanem tanult, szülei azonban nehéz anyagi helyzetben voltak és vannak, tehát otthonról anyagi támogatást nem kapott. A pénz szerzésnek forrása rejtélyes számomra.

Én 1957. július 22-én szereltem le. Utána gyakrabban találkoztam vele, ugyanis akkor ő azt monddta, hogy nem a nappali tagozaton tanul, hanem levelezője az egyetemnek, s így csak vizsgára kell feljárnia Budapestre /dolgozni ekkor sem dolgozott/ Ebben az időben sok esetben láttam részegen a Kádár barátjával együtt.

Egyik alkalommal mutatta a személyazonossági igazolványát, hogy megkapta a rendőrségtől, de hogy-hogy, az már biztos, hogy nem igazságos úton.

A Lukácsot Kána Lőrinc vezérőrgy. is ismerte, mivel a hadosztály parancsnok /3344/ ő volt és Lukácsnak volt olyan tevékenykedése a kat. szolgálata alatt, mely közismertté tette, ugyanis 1956. tavaszán a Riadó újságban, egy verse jelent meg, mely vers miatt az újságot be kellett volna vonni. A vers tartalma a sorkatona és a tiszt elvtársak közötti kapcsolatról szólt. Bírálta benne a Nép-hadsereg tisztjeit. Az előbbieken említett Sülle szds. elvtárs jelenlegi hollétéről kb. Lőke István fhdgy.elv. tud.

Büntetőjogi felelősségem tudatában kijelentem, hogy a fenti adatok a valóságnak megfelelnek.

Kunmadaras, 1958. augusztus 5.

Bozsó Sándor

Kunmadaras, Kossuth tér 1.

HÍRADÁS A HALOTTAS HÁZBÓL

(Kórházi versek)

VALAKI...

Valaki elvisz innen,
A jószágos Juli lesz? Vagy talán az ítélő Isten?
Évek óta figyel az Atya-Isten,
férgeknek is megkegyelmez.
Most úgy teszek, mintha élnék,
Pedig a koporsóm már odakészítették.
Megyek, nem megyek,
kire bízom?
Az ajtóban cerberus áll,
s valaki cibálja,
őrülten, sírva.

Szeged

BIRKÓZÁS...

Birkózom a Halállal,
ötödik éve már.
Meddig még, ki tudja?
Nem a fájdalom,
nem a szenvedés,
a hiábavalóság bánt.
Talán nem váltom meg enyéimet,
hogyan elkerüljék e szörnyű kórt,
egy családban elég legyen egy,
akit vad étvággyal elrabol.
Szabad-e még küzdenem?
Újrakezdeni nap, mint nap,
tűk, pirulák, kések,
sugarazások és mérgek,
szervezetem megroppan.
Élek, a koporsóból is kimászok,
dolgaim talán rendeződnek.
Lehetne itt tiszta kis ország is,
maffiák nélkül, ahogy Isten rendelte.
Tengernyi fájdalommal,
Értetek még elélek.
Nőjete nagyra véreim,
virágba borul léptetek,
egyetlen beszélgetés, ölelés,
megéri szenvedésem.

Szeged

KÁR...

Az elveszett Paradicsom elűszott,
Elrongyolódott partjánál várok még keveset,
Miközben Kharón ladikja közeleg.
A szépséges szép Julira gondolok,
Szépséges, szép családomra,
És megszakad a szívem.
Világnagy fájdalmat, tövises keresztet,
Még egy napért is elviselek,
Nekem megéri.
Itt már nincsen válogatás,
Te gazdag voltál, Te hitvány alak,
Kharón ladikja megtelik.
Csendben úszik, s nincs jajgatás sem.
Halott vizeken járunk
A semmisincs birodalmában,
Aki nézett, már az sem lát,
Hadész birodalma vár.
Kár, kár.

Veszprém

MIRE ÉBREDÜNK?

A szép országon átvágtatunk,
Mielőtt a tudóm felszelik.
Lehattunk volna boldogabbak is.
Ez nem a Kánaánok ideje,
Nincs Megváltó, latrok dáridója tart,
moslék világ.
Mire ébredünk? Lesz még ébredés?
A Kaszás nem válogat,
Suttyomban vár.
Nyakig mocsokban mitől félek?
Ami jár, azt megkapom.
De miért ÉN?
Miért ÉN? - kérdezel vissza.
Célzott vad annyi hentereg,
S ÉN élvezném az életet.
A Kaszás suttyomban velünk van,
Demokratikus is, nem válogat,
Csak suhint.

Veszprém

A FÉRGEK...

A férgeket eltapostuk,
ennyi.
A férgeket eltapossák,
ennyi.
A férgeknek nincs utóélete.
Ennyi.

Veszprém

HALÁLIG...

Tegnap még volt kenyerem,
Most kórházi ágy.
Kidobnak, vagy meghalok?
Nincs különbség.
Az élet már eldübörgött,
Ide a füstje sem ér.
Várok. Magamhoz nyúlni nem tudok,
A Kaszás csak figyel.
Nagyhangú bátrak reszketnek mellettem,
S locsognak feszt:
Hogyan, mikor, miért?
A kék ég hoz némi nyugalmat,
Birkózunk fájdalommal.
Még így is.
Halálig.

Veszprém

LELTÁR...

Itt már nincsenek háborúk,
Égig érő viták sem hangzanak,
Fehér köpenyben jár a szíved,
Vágyak, remények alszanak.
Aludnál Te is, de félsz,
Akkor győz le a Halál,
Forgolódni sincs már erőd,
Csak megmaradt agyad szaporáz:
Ki voltál, mi végre, mit vesztettél?
Tudod, hogy kint is, lent is várnak,
Repülnél, szaladnál nevetve,
Ám a tested már nem a régi.
Szegényszag lengi át múltadat,
A nagy Életbecsapások,
Homokszem örömök, tébolyító próféciaák,
Semmisem igaz társadalmak,
Szalonna-böfögések és pelenkaszag,
Küzdjél bolond értük is.
Mára minden igaz leomlott,
A Keljfel-Jancsi talpra állt.
Üres a markod, üres a kaptár,
Íme, a leltár készen áll.
Csak egy maradt: a család,
Tépett Istenek is elporoltak,
Hazudhatnál még szép napokat,
Ám nincs már hallgatóság,
Nincs itt semmi se már.

Szeged

KI FOGJA?

Ki fogja majd le a szemem?
Anyám megvárt engem az utazásaimból.
És én itt maradtam.
Akkor majd mindent akarok látni,
mint ócska filmen lepereg
toprongyos, űzött életem,
amelyet tovább adok.
Világnagy pillantás lesz,
az utolsó rácsodálkozás,
pedig már nélkülem.
S nálam örök csend lesz,
Ti megsirattok, vizitek a terhet tovább.
Talán voltam, talán semmi sem történt.
Talán, talán...

Szeged

MEDDIG MÉG?

Meddig még, Uram?
Meddig ütsz?
Állhatatos vagy a büntetésben,
Jobban, mint a szeretetben.
Öt éve üzől,
egy élőhalott Neked meg se kottyán.
Milyen mérce a számadásod?
Ne hidd, hogy könyörgök,
úgyis minden nap megölsz,
de jó lenne tudni, hogy mikor?
Éjjel, nappal, kínokban fetrengve
veszed el szarba fojtott életemet.
És ne sajnálj majd,
porszem katonád voltam,
akit nem védtél meg kóbor Istenektől,
hamis próféták karjaiba dobtál,
és most elalszol mellettem.
Vagy már itt sem vagy,
illa berek, nádak erek,
senki nem járt erre...

Szeged

NAPI...

Napi ezer gonddal szemben is védlek Téged,
Szívünkben kiömlő, áldott szegénység.
Még élünk. Még remélünk,
mert hírmondónak azért kellünk.
Lesz-e még igaz szó az új vetésekben,
s az mire elég?
Varrják már a szemfedőnket,
eltűnik a magyar nép.
Kinek hiányzik?
Lesz ám gyászbeszéd, látvány sírás,
talán még koporsóra is telik,
ha nem lopják el valahol.
A grófi szérűket nem gyújtotta fel senki,
ez itt a VOLT ország.
Nép élt itt e tájon?
Mengele-Molnár elvtárs,
Mengele-Horváth elvtársnő
Válaszolj!

Szeged

MÁR...

Már nincs a hajadnak színe,
csak szőkeség lebben az égen.
Már nincs drága arcod sem,
csak a napból csurran rám fénye.

Mégis. Mégis visszavárlak,
örök álmvilágban élek.
Száz kezével kötöz a halál,
s lassan lehúz a mélybe.

Szeged

TISZTA ÚT...

Már tiszta az út,
bár járhatatlan,
de az enyém.

Meddig botladozol rajta?
Holnapig? Egy évig is?
Válasz sehol.

Múltadból céda cikkek
sorjáznak VOLT országból,
kit érdekel?

Szigorú a kórtermi élet,
nagy utazásra készít fel,
csak csendben, csak szépen,
úgyis egyedül mégy el.

Szeged

SZERETNÉK...

Szeretnék vidám lenni még,
Holott padlásra jártam mosolyogni,
Most megfordítanám.
Az álmoknak mindörökre vége,
Minden tett, szó hidegen koppan,
Az elmúlás asztalán.
Nincs gyógyulás, nincs remény,
Az ima is hazug,
Ha megint nincsen megváltás...
Az én kis tévelygő Messiásom
Még tart, s velem marad,
De már a kun puszták sem üzennek.
Csüngünk a lét tűfokán.
Kemény napok következnek,
Eszméltető, zord világ,
A Mengelék
A koporsónkat megformázzák.
Hol van a hit, kun Messiásom?
Szétdúlt imák, vallási próféciaák emésztik,
A gyilkos Jézusról papol.
Mégis? Adj erőt embernek maradni,
Amit vétkeztem, nem ellened tettem,
Megtévesztett a talmi fény,
Az örök Kánaán eszement hirdetői,
És Te sem fogtad a kezem.
Makacsul kapaszkodom beléd,
Minden percben tövis koronád forgatom,
Várom, hogy szóljál a keresztről,
Isten báránya; elvégeztetett.

Szeged

MEGINT...

Megint úgy megy el az év,
Hogy ablakból látom.
Zöld ablak, nyár ablak,
Vágtató évszakok.
Mennyire nem becsültelek Titeket,
Különös furcsa lázban égtem,
Asszonyöl sem vonzott, csak az elérhetetlen.
Honnan hová, kun vitézem?
Az út Neked sem járható.
Az Olimpusz csak buta lecke,
A szikes föld úgysem enged.
Honnan a mersz sovány batyudhoz?
Az élet rövid és csalóka,
Miben kapaszkodhatnál,
Ha már egyszer nem lehetsz poéta.
Minden lehattél volna,
Ez volt a bölcsődalod
S a végén nincs más,
Csak az ablakod.
A zöld mezők, a kúpos gesztenyék,
Az édes akácvirág, a csüngő zsidó takony,
Nem fűztek magukhoz,
Repülni vágytál, s nem is integettek,
Most hányszor visszaperellek.
A küszöböt rágnám a múltban,
Nem hagynálak el Messiásom,
Vigyél oda vissza még!
Ne legyen hiábavaló a halálom.

Szeged

BÜSZKE VOLTAM...

Büszke voltam, gőgös,
alattvalóm az egész világ.
Hittem, hogy mindenkit, mindent legyőzők
És enyém a boldogság.
Büszkeségem régen porban,
Másfelé sem jó a világ,
Vándortarisznyám üres maradt,
Hányszor fordult a nagyvilág.
Kunsági dalnok maradtam,
Csetlő-botló öreg vitéz,
Kinek száján bús nóta szól,
Már azt sem tudja, hogy kiért?
Hiú magamért? Mindenkit
elvadítottam mellőlem.
Csak Te maradtál rongyos, kun Isten,
Meg akiket magamnak nemzettem.
Eldugtam isteni szemed elől,
Hogy ne rakd rájuk a Golgotát,
Azt hittem, hogy becsaplak,
Mennydörgő haragod csak engem bánt,
De Te hetedíziglen büntetsz.
Bűnömet eléd tártam, Uram!
Te nem tévedtél sosem?
Pénz ül a templomaidban,
A koronádat széjjel tépték,
Semmi kis próféták,
Fekete sátánok, vörös ördögök.
Engem meddig ütsz?
Hol a remény, hogy Szent fiadat visszaküldöd?
Hogyan, mikor? Ki éri meg?
A csodás feltámadás, csak várat magára
S amíg nem jó, addig hihetem.
Porban csúszok előtted Atya-Isten,
Kit a vénség összes nyavalyáival vertél,
Így kellett ennek lennie?
S mi van, ha megint tévedtél?

Szeged

HA...

Árva kis Messiásom,
Magammal viszlek kórházi ágyon,
Ha lemetszik a tüdőmet,
Fogd a kezem!
Nem várok csodákat,
Csak ember lehessek, elviseljem,
Ne csalódj bennem!
Akiket szerettem, élni tudnak nélkülem is,
Mire fájdalmuk megéri,
Követni fognak.
Jó ember voltam, kinek rossz,
Filléres paprikajancsi,
Számoltam a napokat, hogy megéljük,
Toltam az Időt, mindenkitől félttem,
Az is elvész, ami megadatott.
Kicsinyes dolgokban domborítottam,
Az igazi mámort sem ismertem,
Mit hagyok hátra, nem resteltem.
Ennyi voltál, kis senkim,
Ezért ne hagyj el!
Nincs már miben higgyek,
Nekem se maradt más,
Csak az Isten.
Aranyborjúikat bekötötték.
Imáikat pócurkákkal kitömték.
Ahányan vagyunk, annyi Istent imádunk,
Az Úr verése rajtunk ez.
Aranyborjúk szagát szívjuk,
Az életünk LESZ és LESZ:
Ne félj kis kun Messiásom,
Bennem megmaradsz.
Az aranyborjúk nem nyelnek nagyot,
Mi Paradicsomból, kiűzöttek,
Azért még itt vagyunk.

Szeged

ITT MÁR...

Itt már élnünk sem szabad,
Siessünk hát más mezőkre,
Törött lábakkal vonszolódva.
Hol az Isten Ítélszéke?
Panaszunkat hol fogadja?
Paradicsom, Purgatórium, Pokol
Oly messze van,
Mi csak téblábolunk rongyainkban,
Már fel nem támadunk.
Halottak élő serege,
Vánszorgó öreg bakák,
Egyetlen ember mondja meg:
Hol találunk új hazát?

Szeged

ELJÖTTÉL...

Eljöttél hozzám kicsi kun Isten,
Ez hát a végső találkozásunk.
Megtethergetted volna hamarabb is.
Hányszor jártam házaidban,
Imára kulcsoltam a kezem,
Bárgyú szavam segítségedet kérte;
Helyette mindig megütöttél.
Miért vadítottál el a templomaidból?
Őszinte hitt vitt, ha átkozódtam is,
Nem csúsztam-másztam előtted,
De a Tiéd voltam,
És maradtam.

MOSOLY...

Mosolyogj és meggyógyulok,
Ne vess rám, szőke Angyal!
Járd körbe a szobát,
ülj az ágyamra, mintha volnál.
Ennyi az élet.
Lehetett volna másképp,
az Idő rostáján kihulltunk,
bukott ördög, halott Angyal.
Szépségünket bekötözzük gyászszalaggal,
Valaki majd ezt is letépi.

Szeged

MEGINT TAVASZ VAN...

Megint tavasz van,
73 évem villanásnyi,
ablakból nézve is csodás.
Mire megyek vele, Uram?
Ér egy imát?
Van erős családom,
még tart a karolásuk,
egy barát is akad.
Most mindent elrendezünk,
most minden máz lefeszlik rólunk.
Kész a számadásom,
konok kunként szembefordultam veled jó Uram,
a Te kezed tiszta?
S íme a végeredmény.
Soha nem ütöttél meggondolatlanul?
Téveszméket, kóbor Isteneket,
kik szabadítottak rám, Uram,
azokat is Te szülted.
Oly szomorú embernek lenni, ha Te sem vagy velem.
Nem ezt ígérted születésemkor,
életet ígértél, boldogságot
és büszke bálkirályként botladoztam az útvesztőkön
a nagy semmivel.
Kifosztott Isten, bolond bálkirály,
Most mire várunk? Új tavaszra,
új évre? Feltámadásra?
Szemétkosárba ürit bennünket az Idő.
Ahol már se Isten, se ember,
emlékroncsok hervadoznak.

Szeged

SIKOLTSATOK!

Sikoltsatok csak öreg lányok,
utolsó útjára indul vén bakátok,
fehér lepedőbe csavarnak,
s halottak között aszalnak.
Aztán elfüstölnek végül,
üzenet ez könnyek nélkül.

Szeged

HOSSZÚ, FEKETE ALAGÚT...

Hosszú, fekete alagútba értem,
ahonnan nincs visszatérés sohasem.
Még éle, eszem, izom, üríték,
számolom a napokat, heteket,
és újrakezdem, nap nap után,
csak az erőm fogy el.
Itt már minek is az,
hol a trombózis, hol a vérnyomás,
hol a cukor, hol az áttétek
szorítják belőlem a szuszt.
Egyszer engedni fogok.
Tudom, hogy meghalok,
az idő sem nyújtható.
Milyen lesz az a perc,
amikor már semmit se látok,
csak fogódzkodót keresek
az utolsó pillantásban,
bizonyosságot, hogy szerettek.

Szeged

ELMENNI...

Meghalni nagyon nehéz,
mindig van parányi remény:
mivel, kivel, kiért?

Hosszúak az éjszakák,
a sötét eloszlik végre,
világosban a fájdalomnak vége.

Nem fáj, ha nézik,
szétdúlt országban a szavad se értik:
várni kell, várni, várni...

A kórtermi reggel szomorú,
pedig egy nappal hosszabb az élet,
valaki nyújtja a kezét érted.

Szeged

NE HAGYJATOK!

Ne hagyjatok most magamra,
utolsó útra készül a kis vitéz,
teste lázas, köhögés fojtja meg,
s nincsen gyógyír semmiben.
Miért, kiért csatáztál balga hősöm,
szablyáddal magadon is sebeket ejtve,
ember szeretttel volna lenni,
mikor az Isten nem ezt rendelte.
Csak nem félsz, öreg vitéz,
kicsi hősöm, más is belehalt már ebbe,
gyáva, bátor, itt nyüszítenek
az Isten süket fülébe.
Ha Ti vagytok, az éltet még,
Küzdjél, Szívem, ím a végtelenségig,
az utolsó percig, öreg kun vitéz,
az egészet úgyis elfelejtik.

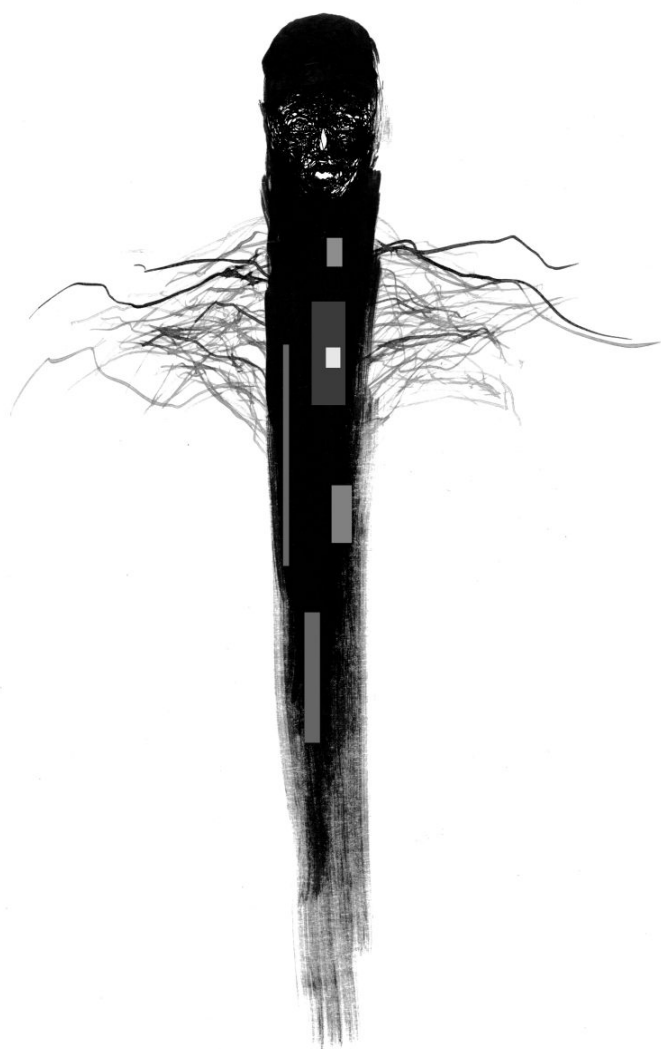
Szeged

RÁK...

Miért alattomban támadsz?
Sohasem ott, ahol várom.
Csúszó-mászó ősi féreg,
legaljasabb a világon.
Jön-e kor, amikor gyógyítanak?
Helyed minek adod?
Baktériumok, vírusok világ
fedi el a XXI századot,
embernek hely se jut.

Szeged

ELSZÓRTAD...

Elszórtad az éveket,
most morzsákat keresgélész,
szeretetet koldulsz,
ezernyi bajod között.
MIÉRT a betegség, öregség?
Ha sírással jöttél a világra?
Most kisírt szemmel távozol,
miket hagyhatsz a leltárba?
Felesleges kacattal tele az élet,
megvénülvén kevés a lényeg;
Mit adtál, kiket szerettél?
Azok jönnek veled,
álmaidban, emlékeidben,
sírba eresztő köteleken,
elkísérnek.
Adhattál volna többet is,
szerethettél volna jobban is,
ám kiporcióztad,
hogyan végig fussa!
Dehogyan gondoltál vén napokra,
lelkiismeretre, elmúlásra,
egyenes gerincre,
emberi tartásra.
Hinnéd, hogy így éltél,
az ész még, rád pirít,
a nincs Idő, se a cicomára,
búcsúzásra sem.
Jönnek új lantosok,
törött furulyás senkik,
hamisan szól a nótájuk,
az országot keresztre feszítik.

Szeged

FÁJDALOM...

Uram- Atyám, ismered-e a fájdalmat?
Amikor már élni sincs kedved,
Lézengsz itt a kórteremben,
S a fájdalom keresztre feszít.
Nem szűnik, kapkodhatod a pirulákat.
Találgathatod; mi ez, miért, meddig?
Nyüszíteni, sírni, ordítani könnyebb volna,
Kaparni a falat, de mindhiába,
A fájdalom legyőz.
Bénán vonszolódsz, örök idő még az este,
Akkorra elfáradsz, elfolyik az erőd,
Megadod magad, újra meg újra.
Káromkodol, mint a kocsisok,
De csak magadat alázod.
Vad tüzek gyúlnak és égnek a testeden,
Nincs anyai kéz, hogy lesimítsa,
Vigasztaló szó itt nem beszéd.
Veled szenvednek, akik szeretnek,
Fájdalmuk átsüt arcukon,
Most kellene egy gyors Kaszás.
Nincs menekülés, nincs változás,
Üres kórteremben a várakozás.

Szeged

MIÉRT?

Miért olyan hosszúak az éjszakák?
Fájdalmamat ezerszer felnagyítják
Fordulnék erre-arra,
Csak az Isten tudja, hol a fejem alja.
Az ágyam a börtön cellám,
Onnan se be, se ki,
nincs már gyalogút.
Segít, vagy büntet az Isten?
Kóbor ördögök, latrok nézik itt bent.
Én csak várok.
Megromlott, elhibázott életért fizetek,
És nem emberi a számla.
S az értem küldött imák
Nem érnek el az Úrhoz,
Dögevő, kóbor Istenek felzabálják
A Messiás meg nem jön többet el.
Hiába ígérted jó Uram.
Már Te sem vagy a régi.
Kiben reménykedsz,
Ha engem is megölsz?

Szeged

SZÉP KIS RÁKOM...

Szép kis rákom, gyere elő,
nézzünk farkasszemet,
ötödik éve zabálod testemet,
gyilkolsz minden minutában.
Tökéletes hóhér vagy.
Az emberiség átka,
halott világban
örök végrehajtó.
Ki az Istent se ismeri.
Fegyverem nincs ellened,
remény, hit elapad,
a kereszt van végül.
Parolázzuk inkább;
Neked adom az egész világot,
Nekem egy kuckó is elég.
Süssön rám Isten szép napja,
akiket szeretek, lássanak még!
Jó kis rákom, itt a kezem,
azért ne tépd le még!

Szeged

NINCS TOVÁBB...

Holnap kés alá visznek,
Nincs segítség, csak az Isten.
Félek, nem félek,
Míg darabolnak a tudósok,
Eljutok a Mindenhatóhoz.
Hogyan dönt?
Visszaenged szolgálatra, szenvedésre?
Vagy boncnokok asztalára lök?
Technika, tudomány viaskodik
A kicsire méretezett rogyant testtel,
Akiket imádtam, velem szenvednek.
Jól van ez így, Uramisten?
Nyavalyáidat öregekre borítod,
Garasos életükben gyógyszerre sem futja,
Bánják meg sorsukat, s ledülhetnek a porba.
Ne vidáman szaladjanak a másvilágba,
A szenvedésnek ára van.
Fekszem halálra váltan,
Nem múlik rajtam semmi sem,
Fölöttem vigyorog a Kaszás,
Ügyelj rám, Istenem!

Budapest

ZÁRSZÓ

Várni kell, amíg szól hozzád az Isten.

Egyszer szól Hozzád is. Figyelj rá!

Én mindig erre vártam egész életemben, hogy szóljon hozzám az Atya-Isten.

Mutassa meg magát, hogy soha többé ne kételkedjem, ne tévelyedjem el ebben a gonosz, embertelen világban.

Tudtam én, hogy hit nélkül kevesebb az ember, elvész a nemzet is, ha nincs megtartó hite, most már azt is tudom, hogy hit nélkül élni sem érdemes.

Isten báránykait és tékozló fiait is megszólítja az Atya-Isten, kit előbb, kit utóbb. A kegyelem

az ő kezében van,
hogy mikor érted

Nekem ez a
akkor jutott,
természetvédelmi
megtámadott a
legyőzhetetlen kór,
az intenzív

akkor láttam azt az
üzenetét hozta, egy
magas keresztet
mintha a helyét
tudtam, hogy ezt a
építenem a magyar

Ópusztaszeren. A
akarta, külön
érte, büntettek is,
kereszt, a Minden
Azóta kegyelemben
az újabb üzenetet
hozzám az Úristen,
amelyre mindig

betegségem alatt megbizonyosodhattam róla, amikor egyik napról a másikra olyan változás történt, amelyre sem én, sem a tudomány nem talált magyarázatot. Ám megértettem az isteni üzenetet, hogy tékozló fiának megbocsájt, befogadja birodalmába és gondot visel reá.

Azóta is velem van, hazug Istenek, hamis próféták, szekták nem választhatnak el bennünket.

Kaptam a püspök úrtól egy fából faragott Krisztus képet, melytől nem válok meg egy percre sem, el is neveztem kun messiásnak, és szenvedéseim ellenére is kiegyensúlyozottan fogadom

Isten akaratát.

Későn, de megértettem, hogy a földi hatalom gonosz és elnyomó, szív és a szeretet hatalma viszont örökkévaló, és Istentől való. Jó lenne így élni a világban, s ez maga a feltámadás, ha megértjük, hogy ez is bennünk lakik, mint az Isten.

de rajtad is múlik,
meg az üzenetét.

kegyelmi állapot
amikor a

maffia áldozataként
gyilkos,

és az operáció után
osztályon feküdtem,
álmot, amely az Isten
gyönyörű, fehér,
láttam lebegni,

kereste volna, rögtön

keresztet meg kell
honfoglalás helyén,

hatalom dehogy
Canosszát jártam

de áll a gyönyörű
Magyarok Keresztje.

élek, s figyelek, hogy
meghalljam. És szól

és csodát tesz,
vártam. Hosszú

Sz. Lukács Imre